

ROMÂNIA

**ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COLEGIUL DE CONDUCERE**

Str. Batiștei, nr.25, sector 2, București

Către

Completul competent să judece recursul în interesul legii

În temeiul art. 33 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, vă supunem atenției propunerea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu recurs în interesul legii, în vederea unificării practicii judiciare cu privire la soluționarea acțiunilor întemeiate pe dispozițiile art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, publicată în M.Of. nr. 75 din 14 februarie 2001, cu modificările și completările ulterioare, acțiuni formulate de cumpărătorii de imobile în temeiul Legii nr. 112/1995 și care au pierdut bunurile, fie ca urmare a admiterii acțiunilor în constatarea nulității contractelor de vânzare-cumpărate, fie a acțiunilor în revendicare formulate de foștii proprietari ai acestor imobile, ca urmare a reținerii relei credințe a chiriașilor la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare.

Problema de drept care a generat practică judiciară divergentă:

-posibilitatea instanței de judecată investită cu soluționarea unei acțiuni în plata prețului de piață, întemeiată pe prevederile art. 50¹ alin. 1 din Legea nr. 10/2001, de a acorda părții reclamante, în lipsa unui capăt de cerere distinct, prețul actualizat plătit la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare în temeiul Legii nr. 112/1995, în cazul în care constată ca fiind îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 50 alin. 2 din Legea nr. 10/2001.

Dispoziții legale invocate :

Legea nr. 10/2001, art. 50. - (1) *Cererile sau acțiunile în justiție, precum și transcrierea sau intabularea titlurilor de proprietate, legate de aplicarea prevederilor prezentei legi și de bunurile care fac obiectul acesteia, sunt scutite de taxe de timbru.*

(2) *Cererile sau acțiunile în justiție privind restituirea prețului actualizat plătit de chiriașii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu eludarea prevederilor Legii nr. 112/1995, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile sunt scutite de taxe de timbru.*

(2¹) *Cererile sau acțiunile în justiție având ca obiect restituirea prețului de piață al imobilelor, privind contractele de vânzare-cumpărare încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, care au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, sunt scutite de taxele de timbru.*

Norma metodologică din 07.03.2007 de aplicare unitară a Legii nr. 10/2001 50.3. *Restituirea prețului actualizat sau, după caz, a prețului de piață se face de către Ministerul Finanțelor Publice, prin direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a*

municipiului București, în temeiul hotărârilor judecătorești, rămase definitive și irevocabile, prin care s-a dispus restituirea prețului actualizat plătit de chiriaș, în cazul desființării contractelor încheiate cu eludarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, sau, după caz, a prețului de piață al imobilelor, în cazul desființării contractelor încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare.

Legea nr. 10/2001, art. 50¹. - (1) Proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare.

Vechiul Cod de procedură civilă, art. 84. - Cererea de chemare în judecată sau pentru exercitarea unei căi de atac este valabil făcută chiar dacă poartă o denumire greșită.

Vechiul Cod de procedură civilă, art. 129. - (1) Părțile au îndatorirea ca, în condițiile legii, să urmărească desfășurarea și finalizarea procesului. De asemenea, ele au obligația să îndeplinească actele de procedură în condițiile, ordinea și termenele stabilite de lege sau de judecător, să-și exercite drepturile procedurale conform dispozițiilor art. 723 alin. 1, precum și să-și probeze pretențiile și apărările.

(4) Cu privire la situația de fapt și motivarea în drept pe care părțile le invocă în susținerea pretențiilor și apărărilor lor, judecătorul este în drept să le ceară acestora să prezinte explicații, oral sau în scris, precum și să pună în dezbaterea lor orice împrejurări de fapt ori de drept, chiar dacă nu sunt menționate în cerere sau în întâmpinare.

(5) Judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. Dacă probele propuse nu sunt îndestulătoare pentru lămurirea în întregime a procesului, instanța va dispune ca părțile să completeze probele. De asemenea, judecătorul poate, din oficiu, să pună în discuția părților necesitatea administrării altor probe, pe care le poate ordona chiar dacă părțile se împotrivesc.

(6) În toate cazurile, judecătorii hotărăsc numai asupra obiectului cererii deduse judecății.

1. Într-o primă opinie, dându-se eficiență principiului disponibilității, în aplicarea art. 129 alin. (6) din vechiul Cod de procedură civilă, s-a apreciat că, în situația în care reclamantul nu se încadrează în ipoteza prevăzută de dispozițiile art. 50¹ din Legea nr. 10/2001, care statuează cu privire la dreptul la restituire a prețului de piață, ci are dreptul la restituirea prețului actualizat, în condițiile art. 50 alin. 2 din lege, însă prin acțiunea introductivă de instanță nu a formulat și un astfel de capăt de cerere, temeiul juridic indicat în cerere fiind exclusiv art. 50¹ din Legea nr. 10/2001, se impune respingerea acțiunii.

2. Într-o altă opinie, în aplicarea art. 84 din vechiul Cod de procedură civilă, și deci a principiului rolului activ al judecătorului, s-a apreciat că, în ipoteza în care reclamantul nu este îndreptățit la restituirea prețului de piață, ci doar la restituirea prețului plătit actualizat, se impune admiterea în parte a pretențiilor sale, făcându-se, din oficiu, de către instanța de judecată aplicarea dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 10/2001, și

nu respingerea acțiunii, întrucât s-ar îngreuna situația părții care nu ar mai putea solicita, ulterior, restituirea prețului actualizat, acțiunea fiind supusă unui termen de prescripție instituit de actul normativ sus menționat.

Motivele reținute de către completele de judecată în sprijinul fiecăreia dintre opinii.

1. Prima dintre opiniile menționate este susținută de următoarele argumente:

A) Există două modalități în care se poate angaja răspunderea pentru evicțiune în situația desființării (mai exact, a lipirii de eficacitate, pe calea acțiunii în nulitate sau urmare a admiterii acțiunii în revendicare) a contractelor de vânzare-cumpărare ce cad sub incidența acestei legi, care au temeiuri juridice distincte, conținuturi diferite, momente diferite de la care începe să curgă termenul de prescripție.

a) O primă modalitate în care se poate realiza acoperirea prejudiciului creat prin deposedarea de bun a fost reglementată prin OUG nr. 184/2002, când s-au introdus două noi alineate la art. 51 (devenit art. 50, în urma republicării) din Legea nr. 10/2001 și a vizat restituirea prețului actualizat, astfel:

"(2) Cererile sau acțiunile în justiție privind restituirea prețului actualizat plătit de chiriașii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu eludarea prevederilor Legii nr. 112/1995, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, sunt scutite de taxe de timbru.

(3) Restituirea prețului actualizat plătit de chiriașii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu eludarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările și completările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile se face de către Ministerul Finanțelor Publice din fondul extrabugetar constituit în temeiul art. 13 alin. 6 din Legea nr. 112/1995, cu modificările ulterioare."

Rezultă că, în asemenea situații, se poate solicita doar restituirea prețului actualizat, fără să intereseze modalitatea încheierii contractului de vânzare-cumpărare, respectiv dacă părțile au știut sau nu despre cauza de evicțiune (ceea ce în dreptul comun - art. 1340 Cod civil - ar fi însemnat o exonerare de la obligația de restituire a prețului). Mai mult, textul de lege face referire la situația **eludării** prevederilor Legii nr. 112/1995 la data perfectării contractelor desființate ulterior prin hotărâre judecătorească.

În ce privește *prescripția dreptului la acțiune*, aceasta a început să curgă la data intrării în vigoare a OUG nr. 184/2002 (întrucât, până la acest moment, nu era prevăzută în legea specială posibilitatea unei asemenea despăgubiri, fiind reglementată doar posibilitatea foștilor chiriași de a obține despăgubiri pentru sporul de valoare adus imobilului, decurgând din îmbunătățirile necesare și utile), dacă evicțiunea s-a produs anterior adoptării actului normativ.

Prescripția poate începe să curgă și la o dată ulterioară intrării în vigoare a OUG nr. 184/2002, în măsura în care evicțiunea s-a produs ulterior (având în vedere că termenul în care se putea cere anularea contractelor încheiate conform Legii nr. 112/1995 se împlinise la 14 iulie 2002 și că, deci, mai puteau exista pe rolul instanțelor asemenea acțiuni nefinalizate).

b) O altă formă în care se poate angaja răspunderea statului pentru evicțiune este cea introdusă în Legea nr. 10/2001 prin Legea nr. 1/2009, care a dat posibilitatea foștilor proprietari ale căror contracte au fost încheiate cu respectarea legii, să obțină prețul de circulație al imobilelor.

Astfel, potrivit pct. 16 al Legii nr. 1/2009, a fost introdus un nou alineat (alin. 2¹) la art. 50 din Legea nr. 10/2001, potrivit căruia: *"Cererile sau acțiunile în justiție având ca obiect restituirea prețului de piață al imobilelor, privind contractele de vânzare-cumpărare încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, care au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, sunt scutite de taxele de timbru"*.

De asemenea, conform pct. 18 din Legea nr. 1/2009, a fost introdus art. 50¹ în Legea nr. 10/2001, având următorul conținut: *"Proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare"*.

Este, în mod evident, vorba despre un alt conținut al obligației de răspundere pentru evicțiune, care presupune verificarea altor condiții pentru a se aprecia asupra temeiniciei pretențiilor.

În ce privește *prescripția extinctivă* în situația unor asemenea cereri, aceasta are, de asemenea, un alt moment de la care începe să curgă - respectiv, intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2009, fiind în discuție un drept subiectiv cu un conținut nou și al cărui exercițiu nu ar putea fi paralizat prin opunerea unei prescripții care nu poate curge înainte de nașterea dreptului.

Așadar, *obiectul* unor asemenea acțiuni - preț reactualizat, respectiv preț de piață - nu este identic și nici nu se poate spune că ar fi în relație de la întreg la parte (prețul reactualizat să fie inclus în prețul de piață, întrucât fiecare se determină prin folosirea altor criterii).

De asemenea, *cauza juridică* este diferită, întrucât, în primul caz, izvorul pretențiilor se află în depozedarea de un bun deținut în temeiul unui contract încheiat cu eludarea legii, deci temeiul deținerii bunului nu era unul legitim.

Dimpotrivă, în cea de-a doua situație, depozedarea se produce, deși partea deținea un titlu valabil.

Deci, cauza juridică nu se află pur și simplu într-o depozedare, fără să intereseze condițiile în care s-a produs aceasta.

B) Limitele judecății.

În situația în care partea a pretins restituirea prețului de piață, instanța nu ar putea, decât nesocotind principiul disponibilității și obiectul investiției sale, să acorde prețul reactualizat, atunci când constată că nu sunt îndeplinite cerințele pentru obligarea la valoarea de piață a imobilului (sub motiv că ar acorda mai puțin decât s-a cerut și că ar fi vorba despre o admitere în parte a acțiunii).

O asemenea soluție ar fi de natură să surprindă pe cealaltă parte din proces care și-a făcut apărări, raportat la obiectul cererii, cu privire la valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare (urmare a cărui desființare s-a produs evicțiunea), fiind în imposibilitate însă de a se apăra cu privire la celelalte pretenții (prețul reactualizat) pe care instanța le găsește întemeiate (direct în considerente, fără a face obiectul unei dezbateri judiciare) și față de care ar fi putut, de ex., să invoce *prescripția extinctivă*.

În felul acesta, se poate ajunge și la o eludare a normelor referitoare la *prescripția extinctivă* pentru că, dacă în raport cu pretenția vizând prețul de piață este posibil ca *prescripția* să nu fi fost împlinită, nu tot astfel se poate spune despre prețul actualizat, a cărui reglementare, existentă încă din anul 2002, a marcat începutul termenului de *prescripție* cu mult înainte de a exista posibilitatea solicitării prețului de piață.

De altfel, de multe ori în recurs, în asemenea ipoteze, se invocă faptul că instanța a acordat ceea ce nu s-a cerut, iar unei asemenea critici nu i s-ar putea

răspunde în sensul că ar fi incidentă, la modul general, o răspundere pentru evicțiune, de vreme ce există modalități diferite în care se poate face repararea prejudiciului.

De asemenea, pot fi promovate (și au fost deja formulate) cereri de revizuire (art. 322 pct. 2 Cod de procedură civilă) prin care s-a invocat faptul că instanța s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut.

În acest sens a se vedea deciziile Secției I civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție: nr. 7192 din 17 octombrie 2011; nr. 4432 din 26 mai 2011; nr. 4640 din 20 iunie 2012; nr. 427 din 26 ianuarie 2012; nr. 4089 din 5 iunie 2012; nr. 742 din 8 februarie 2012; nr. 5840 din 1 octombrie 2012; nr. 5926 din 3 octombrie 2012; nr. 5210 din 12 septembrie 2012; nr. 416 din 4 februarie 2013; nr. 1349 din 13 martie 2013; nr. 2118 din 11 aprilie 2013; nr. 2645 din 16 mai 2013; nr. 4031 din 26 septembrie 2013; nr. 4587 din 17 octombrie 2013; nr. 2300 din 18 aprilie 2013; nr. 522 din 7 februarie 2013 și nr. 1004 din 27 februarie 2013.

2. Cea de-a doua opinie este susținută de următoarele argumente:

1. Soluția nu relevă o încălcare a principiului disponibilității, potrivit căruia reclamantul este cel care fixează limitele obiective ale judecării cauzei.

În conformitate cu art. 129 alin. 6 Cod procedură civilă (din anul 1865), „Judecătorii hotărăsc numai asupra obiectului cererii deduse judecării”.

Obiectul cererii, în sensul de pretenție concretă dedusă judecării, este reprezentat de acordarea de despăgubiri pentru pierderea dreptului de proprietate asupra imobilului dobândit în baza Legii nr. 112/1995, și nu de însăși restituirea prețului de piață al imobilului.

Indicarea, prin cererea de chemare în judecată, a prețului de piață al imobilului, reflectă opțiunea reclamantului pentru o anumită modalitate de dezdăunare pentru pierderea dreptului de proprietate, dintre cele prevăzute de Legea nr. 10/2001 și interesează, din punctul de vedere al obiectului cererii, valoarea acestuia, așadar, întinderea despăgubirii cuvenite reclamantului.

Această întindere este reglementată în mod diferit prin legea specială, în funcție de respectarea/nerespectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile (art. 50 alin. 2 și art. 50¹). Diferența dintre cele două situații rezidă în quantumul pretențiilor și nu privește pretenția în sine.

În aceste condiții, dispoziția instanței de judecată de acordare doar a prețului actualizat, cu toate că reclamantul a precizat că i se cuvin despăgubiri la valoarea prețului de piață, nu echivalează cu depășirea obiectului cererii deduse judecării (*extra petita* sau *ultra petita*), ci cu acordarea a mai puțin decât s-a cerut, respectiv despăgubiri într-un quantum mai redus decât indicat drept valoare a obiectului cererii, ceea ce justifică admiterea în parte a pretențiilor.

Chiar dacă s-ar considera că obiectul cererii este reprezentat de restituirea prețului de piață al imobilului, tot nu ar fi necesară o precizare expresă în sensul solicitării, în subsidiar, a prețului din contract, în quantum actualizat, în ipoteza respingerii pretenției prioritare deduse judecării.

Prevederile art. 50¹ din Legea nr. 10/2001, ce reglementează dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor pentru proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, transpun parțial dispozițiile Codului civil privind întinderea daunelor–interese cuvenite cumpărătorului în caz de evicțiune rezultând din fapta unui terț.

Astfel, în situația evicțiunii totale, cumpărătorul este îndreptățit la restituirea integrală a prețului plătit (art. 1341 din vechiul Cod civil), dar și la diferența între preț și

sporul de valoare dobândit de lucru între momentul încheierii contractului și data producerii evicțiunii (art. 1344 din vechiul Cod civil).

Rațiunile pentru care legiuitorul a prevăzut, ca regulă generală, acordarea de daune-interese în caz de evicțiune sunt pe deplin viabile și în cazul particular al evicțiunii consumate prin desființarea (în sens larg), pe cale judecătorească, a unui contract de vânzare-cumpărare încheiat cu respectarea Legii nr. 112/1995, iar în înțelesul legii speciale, prețul de piață al imobilului (valoarea de circulație) reflectă tocmai sporul de valoare dobândit de imobil, fiind compus din prețul din contract, plus diferența până la valoarea de piață.

Prețul actualizat reprezentând o parte din prețul de piață, solicitarea de acordare a sa se regăsește implicit în pretenția de restituire a prețului de piață, nefiind necesară formularea unui capăt de cerere distinct.

2. Prin soluția preconizată nu se aduce atingere principiului disponibilității nici din perspectiva prevederilor legale indicate de către reclamant, întrucât instanța nu este ținută de temeiul juridic din cererea de chemare în judecată, potrivit art. 84 Cod procedură civilă. În virtutea rolului activ consacrat prin art. 129 alin. 4 Cod procedură civilă, trebuie să aplice acel text de lege care corespunde situației de fapt deduse judecății.

Chiar dacă a indicat un alt text de lege drept temei al pretențiilor sale, reclamantul din acțiunea în despăgubiri nu poate înlătura aplicarea normelor incidente în cauză în raport de situația de fapt și pretenția dedusă judecății, atât timp cât cazurile și condițiile dezdăunării sunt prevăzute de legiuitor, iar reclamantul nu poate primi mai mult decât este îndreptățit potrivit legii.

3. Soluția adoptată asigură un remediu efectiv pentru valorificarea unui „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale.

În oricare dintre ipotezele reglementate prin art. 50 alin. 2 și art. 50¹ din Legea nr. 10/2001, cumpărătorul dintr-un contract desființat printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă este îndreptățit la despăgubiri, soluția diferită preconizată de legiuitor în fiecare caz în parte vizând doar întinderea despăgubirii. Titularului dreptului de creanță îi este, în mod neechivoc, garantată obținerea cel puțin a restituirii prețului actualizat, pe care o acoperă cererea în pretenții dedusă judecății.

Dreptul de creanță constând în prețul actualizat al imobilului în baza art. 50 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, până la consacrarea pe cale judecătorească împotriva statului, constituie o speranță legitimă în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Astfel, Curtea a statuat că o creanță suficient de certă pentru ca reclamantul să poată avea speranța legitimă că va obține un avantaj patrimonial poate să fie considerată un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la CEDO.

Interesul patrimonial care aparține categoriei juridice a dreptului de creanță poate fi privit ca valoare patrimonială susceptibilă de protecția normei europene numai în măsura în care are o bază suficientă în dreptul intern, respectiv atunci când existența sa este confirmată printr-o jurisprudență clară și concordantă a instanțelor naționale.

Or, jurisprudența instanțelor române este constantă sub aspectul acordării dreptului la despăgubiri, în situația în care se constată incidența art. 50 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, ceea ce întărește aserțiunea că reclamantul dintr-o asemenea acțiune se poate prevala de o speranță legitimă, în sensul arătat.

Mai mult, respingerea acțiunii ar plasa pe reclamant în afara termenului de prescripție, ceea ce i-ar împiedica să formuleze o acțiune separată, având ca temei despăgubiri pentru prețul reactualizat al imobilului, ceea ce echivalează cu lipsa unui remediu efectiv pentru recuperarea creanței împotriva statului.

A nu accepta că reclamantul poate fi compensat cu valoarea prețului reactualizat, numai pentru că a solicitat prețul de piață, înseamnă nu numai încălcarea unui drept

recunoscut de legea națională în favoarea părților, dar și încălcarea art. 1 din Protocolul 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

În acest sens, a se vedea deciziile Secției I civile a Înaltei Curți: nr. 2476 din 17.03.2011; nr. 3380 din 12.04.2011; nr. 7470 din 21.10.2011; nr. 4006 din 1.06.2012; nr. 602 din 8.02.2013; nr. 3449 din 19.06.2013; nr. 4498 din 15.10.2013; nr. 4854 din 29.10.2013; nr. 57 din 16.01.2014; nr. 349 din 4.02.2014.

Este de remarcat că alte instanțe, cu toate că au respins în totalitate cererea ori au menținut dispoziția cu acest obiect adoptată în celelalte faze procesuale, au nuanțat motivarea soluției pronunțate în funcție de rezultatul anumitor verificări efectuate din oficiu, fără a dezlega chestiunea limitelor obiective ale învestirii instanței.

Astfel, s-a luat act de manifestarea de voință a reclamantului, în sensul că nu dorește restituirea doar a prețului actualizat (a se vedea, în acest sens, decizia nr. 1633/22.03.2013; decizia nr. 3132/5.06.2013; decizia nr. 3522/20.06.2013, toate pronunțate de Secția I civilă a Înaltei Curți), respectiv, s-a constatat că prețul actualizat, la care reclamantul era îndreptățit în raport de situația de fapt, a fost deja plătit (decizia nr. 4587/17.10.2013 pronunțată de Secția I civilă a Înaltei Curți).

În susținerea prezentei cereri atașăm hotărârile judecătorești prin care s-au pronunțat soluții diferite asupra problemei de drept supuse analizei.

Judecător dr. Livia Doina Stanciu
Președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Judecător Iulia Cristina Tarcea
Vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Judecător Ionuț Mihail Matei
Vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție

Judecător Lavinia Curelea
Președintele Secției I civilă

Judecător Ionel Barbă
Președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Judecător dr. Ilie Iulian Dragomir

Judecător Eugenia Marin

Judecător Doina Popescu

Judecător Marian Budă

Judecător Constantin Brânzan